



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 588/2025
30.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Јасминке Обућина, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца Привредно друштво „ЗДРАВЉЕ КОЗМЕТИКА“ д.о.о. Лесковац, чији је пуномоћник Јована Вучковић Пејчић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Станисављевић Жарко, адвокат из ..., ради искључења из чланства у привредном друштву, вредност предмета спора 1.058.162,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Привредног апелационог суда Пж 1778/25 од 19.06.2025. године, у седници одржаној дана 30.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против решења Привредног апелационог суда Пж 1778/25 од 19.06.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против решења Привредног апелационог суда Пж 1778/25 од 19.06.2025. године.

Образложење

Решењем Привредног суда у Лесковцу П 102/2015 од 10.04.2025. године одбачена је ревизија туженог као недозвољена. Образложено је да је 25.01.2022. године тужени, преко пуномоћника, доставио предлог за доношење исправке пресуде у односу на трошкове спора, те између осталог навео да, уколико суд не прихвати предлог за доношење допунског решења у односу на трошкове спора, тражи да се наведени поднесак сматра ревизијом у смислу одредби чл. 420. ст. 1. ЗПП. Утврђено је да је пресудом Привредног апелационог суда Пж 1913/20 од 02.12.2021. године преиначена пресуда Привредног суда у Лесковцу П 102/15 од 20.11.2019. године, а решењем Привредног апелационог суда Пж 1913/20 од 24.02.2022. године одбијен је предлог туженог за исправљање пресуде од 02.12.2021. године, као и предлог за доношење допунског решења о трошковима. Решењем Врховног касационог суда Прев 628/22 од 05.05.2022. године одбачена је ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1913/20 од 02.12.2022. године. Како се ради о спору мале вредности, то првостепени суд сматра да ни против одлуке другостепеног суда Пж 1913/20 од 24.02.2022. године, којом је одбијен предлог туженог за исправљање

пресуде и предлог за доношења допунског решења о трошковима, ревизија није дозвољена.

Решењем Привредног апелационог суда Пж 1778/25 од 19.06.2025. године одбијена је жалба туженог и потврђено решење Привредног суда у Лесковцу П 102/2015 од 10.04.2025. године.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију, с позивом на одредбу члана 420. Закона о парничном поступку, али је навео и разлоге за изјављивање ревизије у смислу чл. 404. Закона о парничном поступку, наводећи да је погрешно примењено материјално право, тј. одредбе чл. 150-156. ЗПП и да постоји потреба за разматрањем питања од општег интереса, питања у интересу равноправности грађана, те за уједначавањем судске праксе.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23 – др. закон) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...10/23 – др. закон) Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Наиме, ревизијом се побија решење, којим је потврђено првостепено решење о одбацивању ревизије изјављене против другостепеног решења – којим је потврђено решење о одбијању предлога за исправљање пресуде и предлога за доношење допунског решења о трошковима. Ревизијом се суштински указује на то да трошкови поступка нису правилно обрачунати. Међутим, одлука о трошковима поступка, чији се обрачун врши у свакој парници појединачно представља чињенично питање сваког конкретног спора. Поред тога, нема потребе за одлучивањем о ревизији, ради уједначавања судске праксе поводом одлуке суда о трошковима поступка, имајући у виду да судови о трошковима одлучују у сваком конкретном случају, ценећи одредбе Закона о парничном поступку, којима је регулисано одлучивање о захтевима странака за накнаду трошкова. Нема потребе ни за разматрањем правног питања од општег интереса, нити правног питања у интересу равноправности грађана, као ни за новим тумачењем права, па је стога одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 420. у вези са чланом 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Ставом другим истог члана прописано је да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде. Ставом четвртим прописано је да је

ревизија увек дозвољена против решења другостепеног суда којим се потврђује решење првостепеног суда о одбацивању ревизије изјављене против правноснажне пресуде у споровима у којима би ревизија била дозвољена. Ставом шестим прописано је да се у поступку поводом ревизије против решења сходно примењују одредбе овог закона о ревизији против пресуде.

Нису испуњени услови за примену члана 420. ст. 4. ЗПП, односно није дозвољена ревизија у односу на решење другостепеног суда којим се потврђује решење првостепеног суда о одбацивању ревизије против правноснажног решења о одбијању предлога за исправљање пресуде и предлога за доношење допунског решења о трошковима. Дакле, не ради се о решењима којим се окончава поступак, нити таква решења спадају у друга решења побројана одредбама члана 420. став 3, 4. и 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/2011...10/2023 - др. закон), против којих је ревизија дозвољена. Надаље, одредбом члана 487. ст. 1. ЗПП прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, ако не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, при чему је вредност предмета спора у конкретном случају на дан подношења тужбе, 20.02.2013. године, износила 1.058.162,00 динара. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП је прописано да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија. Такође, Закон о парничном поступку у члану 28. прописује да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1.), док се камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка, не узимају у обзир ако не чине главни захтев (став 2). Дакле, следом цитираних законских одредби, а имајући у виду да се ревизијом побија одлука којом се потврђује првостепено решење о одбацивању ревизије против одлуке о одбијању предлога за исправку и предлога за доношење допунског решења о трошковима, а која решења не представљају решења против кога се ревизија може изјавити у смислу члана 420. ЗПП и чл. 479. ст. 6. у вези чл. 28. ЗПП, то ревизија туженог изјављена против ове врсте одлуке у смислу чл. 420. ст. 4. ЗПП, није дозвољена.

На основу члана 420. став 6. у вези са чланом 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке решења.

Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић